

Wouter Klootwijk

de zee
hield
het
lang

geheim

LEOPOLD

WOUTER KLOOTWIJK

DE ZEE

HIELD HET LANG GEHEIM

MET ILLUSTRATIES VAN ESTHER LEEUWRIK

LEOPOLD / AMSTERDAM

HOTEL

Achter de haven, langs de weg naar Parijs staat een groot, wit huis. Het is een hotel. Het Havenhotel. Met tien kamers voor mensen die in de haven moeten zijn en blijven slapen. En voor mensen die er niet hoeven zijn voor werk, maar er wel graag een paar dagen logeren, voor de rust en om naar het water te kijken. En om te eten. Het hotel is van twee vrouwen. Ze zijn altijd vrolijk. Ze maken uiensoep.

Soms komen mensen alleen voor de soep, niet om in het hotel te slapen. De soep is beroemd. In een krant stond geschreven dat het de beste soep ter wereld is. De vrouwen moesten er hard om lachen.

Dat kan de krant helemaal niet weten, zeiden ze. Want dan moet je alle soepen van de wereld proeven om de beste aan te wijzen. Maar in geen honderd jaar kan iemand van alle soepen van de wereld een kommetje leegslurpen.

De storm is voorbij. Kaat, Luuk en vader gaan naar de haven. Naar de Grietje 2. Het schip vol mosselen uit het noorden.

Ze klimmen aan boord. Vader tilt de punt op van een bruin zeildoek. Luuk en Kaat zien de mosselen in het ruim van het schip. Een berg grote zwarte en blauwe schelpen.

‘Te koop,’ zegt vader, ‘maar wie wil ze hebben?’

Ze zien de vrouwen niet.

De twee vrouwen van het hotel lopen langs het water. Ze blijven stilstaan bij de Grietje 2.

‘Ik hoor iemand,’ zegt vader. Hij kijkt op en ziet de vrouwen op de wal. Hij steekt zijn hand op.

De vrouwen steken allebei een hand op.

‘Dag, schipper,’ zegt een van de twee, ‘gaat het een beetje in de mosselen?’

‘Meestal wel,’ zegt de vader van Luuk en Kaat, ‘maar ik was te laat gisteren.’

‘Te laat voor wat?’

‘Voor Parijs. Mijn mosselen gaan met een vrachtwagen naar Parijs, maar ik was te laat terug uit het noorden. Door het slechte weer. Ik heb een tijdje stilgelegen in een haven onderweg, toen het mij te hard ging waaien. Nu zit ik met een vracht mosselen in het schip.’

Een van de twee vrouwen klimt aan boord. ‘Mag dat schipper, even kijken?’

‘Mag,’ zegt vader.

De vrouw kijkt onder het zeil. ‘Mooie dikke mosselen,’ zegt ze.

‘Wil je mosselen?’ roept ze naar de vrouw die nog op de kade staat.

De vrouw lacht.

‘Kan ik een maaltje mosselen kopen, schipper?’

‘Ja, nou, weet u, het zit zo, eigenlijk verkoop ik alle mosselen uit het schip in één keer. Ik zou niet weten wat ik voor een maaltje vragen moet, dat kunt u wel voor niks krijgen, haal maar een pan, dan doe ik hem vol.’

De vrouw klimt van boord, pakt de andere vrouw bij een arm en samen lopen ze weg.

DE VERGETEN FLES

‘Luuk, waar heb je nou toch de theefles gelaten?’

Ze hadden haar niet aan zien komen. Moeder. Ze draagt een tas. Ze klimt aan boord en gaat in de stuurhut van het schip zitten. De tas op haar schoot. Ze haalt er brood uit en een groene fles. Met hete thee. Een andere fles.

Dat is waar ook. De fles. Helemaal vergeten!

Kaat wijst haar moeder naar verderop, waar Luuk de fles in het water liet zakken. Daar waar de kade ophoudt.

‘Ik zal hem straks weer opvissen,’ zegt Luuk.

Luuk en Kaat pakken allebei een bezem. Ze schrobben het dek van de boot. Dat doen ze vaker als het schip net terug is uit het noorden. Als Kaat opkijkt, ziet ze de vrouwen van het hotel weer staan.

‘Is je vader er nog?’

‘Ik zal kijken,’ zegt Kaat.

Ze gaat de stuurhut in en een trapje af. Daar zitten haar vader en moeder aan een tafeltje. De mosselman schrijft iets op in een boekje.

‘De vrouwen van het hotel vragen of je er nog bent,’ zegt Kaat.
‘Haha, ik ben er nog,’ zegt vader.
Hij klimt achter Kaat aan het trapje op, de stuurhut in en gaat dan door het smalle deurtje naar buiten.
‘Dag, dames,’ zegt hij.
‘We wilden eens vragen, schipper, hoeveel mosselen liggen in het schip en wat kosten ze alles bij elkaar?’
‘Die uit Parijs betalen meestal tweehonderd euro voor honderd kilo. Soms wat meer.’
Een van de vrouwen houdt een glimmende zwarte pan omhoog.
‘Hoeveel pannen vol liggen er in het ruim?’
‘Dat weet ik niet, maar ik denk meer dan honderd pannen mosselen, misschien tweehonderd of drie.’
‘Kunnen wij de hele lading mosselen kopen?’
‘Ja maar, mevrouw, mosselen kun je niet lang bewaren.’
‘We hebben een plan. We willen ze allemaal kopen, als ze nog even in het schip mogen blijven liggen.’
De vader schudt zijn hoofd. ‘Mij best,’ zegt hij, maar hij denkt: wat een malle vrouwen.
Hij gaat weer naar binnen en vertelt het aan zijn vrouw.
‘Een schip vol mosselen. Wat moeten ze daar nou mee?’ zegt moeder.

MOSSELEN ETEN

NU IN HET HAVENHOTEL.

MOSSELEN ETEN. VERS VAN DE MOSSELMAN. ZOVEEL U WILT.

VOOR HETZELFDE GELD EN GEEN CENTJE MEER.

Het is met gekleurde letters op een groot wit karton geschilderd. Het karton is met twee touwtjes vastgemaakt aan een paal op het perron van het station.

Niet ver van de haven, een kwartiertje lopen, is een treinstation. De trein naar Parijs stopt er. Soms wil iemand op dit station mee. Niet vaak. De meeste mensen in de trein naar Parijs zijn al eerder ingestapt. In de grote stad Rotterdam. Mensen uit Rotterdam denken dat het in Parijs nog leuker is. Daarom gaan ze erheen op vrije dagen.

De trein staat stil. De mensen in de trein kijken naar buiten. Ze zien op het kleine station bij de haven het karton.

Ze lezen het hardop aan elkaar voor.

Mosselen eten zoveel u wilt.

‘Kom, uitstappen,’ zeggen een paar mensen.

‘Maar we gingen toch naar Parijs?’

‘Ja, maar dat kan ook met een trein later. Hier kunnen we vandaag mosselen eten. Zoveel als we willen.’

De conducteur fluit.

De trein moet verder.

Maar er willen nog mensen uitstappen.

Pas na drie keer fluiten kunnen de deuren dicht. Langzaam rijdt de trein het kleine station uit. Naar Parijs. Met veel minder mensen.

Over de weg naar de haven lopen mannen en vrouwen. Een lange rij. Op weg naar het Havenhotel.

Om mosselen te eten.

Suus staat in kamer 10 voor het raam. Suus van het hotel. Zo heet ze. Beneden in de keuken maakt Betje een grote pan schoon. Betje van het hotel. Betje en Suus zijn de baas en kunnen allebei goed koken. Beroemde uiensoep.

Kamer 10 is helemaal boven in het hotel. Suus lapt de ramen.

Opeens houdt ze op en kijkt ze naar buiten.

In de verte ziet ze mensen lopen. Veel mensen. Ze komen dichterbij.

Suus gooit de spons in de emmer met sop en stommelt zo snel ze kan de trappen af.

‘Betje, Betje,’ roept ze, ‘de mensen komen. Veel mensen. Ze komen voor de mosselen. Ze hebben ons bord gezien.’

‘Vlug vlug vlug,’ zegt Betje, ‘leg een schone doek in de kruitwagen en ga naar de haven. Haal zoveel mosselen als in de kruitwagen kunnen.’

Suus pakt een doek en gaat naar de schuur achter het hotel. Ze rijdt de kruitwagen achteruit naar buiten. Op een draffe gaat ze ermee naar de boot met mosselen.

‘Is daar iemand, joehoe,’ roept ze.

Luuk komt de stuurhut uit.

Kaat stapt ook naar buiten.

‘We hebben mosselen nodig,’ zegt Suus.

‘Hoeveel?’ vraagt Luuk.

‘Deze kruiwagen helemaal vol.’

Kaat en Luuk schateren het uit. Zoveel?

‘En straks nog meer,’ zegt Suus.

Luuk en Kaat zeggen niks meer, ze pakken samen een plank en leggen hem met een uiteinde op de kade en met de andere kant op de boot.

‘Rij de plank maar op,’ zegt Luuk.

Kaat pakt een schep aan een lange steel. Ze schept mosselen uit het ruim van het schip en laat ze in de kruiwagen glijden. Luuk schept mosselen met een emmertje, dat gaat ook goed. De kruiwagen is snel vol.

‘Ik ga meteen weer,’ zegt Suus en ze loopt met de kruiwagen achteruit de plank af. ‘We hebben mensen in het hotel. Ze komen voor mosselen. Betje gaat ze koken.’

‘We lopen mee,’ zegt Kaat.

Suus hijgt.

‘Laat mij hem rijden,’ zegt Kaat.

‘Voor hoeveel mensen is dat, een kruiwagen vol mosselen?’ vraagt Luuk.

‘Dat weet ik niet precies,’ zegt Suus. ‘Ze mogen net zoveel mosselen eten als ze willen. Maar we moeten ze eerst even koken. Dat gaat snel. We hebben grote pannen.’

Kaat rijdt de kruiwagen tot aan de deur van het hotel.

‘De keuken is achterom,’ zegt Suus, ‘maar dit gaat sneller.’ Ze doet de voordeur van het hotel open en Kaat rijdt de kruiwagen met mosselen naar binnen. Ze moet ermee tussen tafeltjes door. Aan alle tafeltjes zitten mensen. Ze drinken wijn. Of water, of bier.

Maar plotseling zijn ze allemaal stil.

Ze zien de kruiwagen lang de tafels rijden.

Een vrouw begint te klappen. Dan klappen alle mensen aan de tafeltjes.

Suus lacht. Kaat kijkt verbaasd om naar Luuk die vlak achter haar loopt en met een hand haar trui vasthoudt.

‘Waarom klappen ze?’ vraagt Kaat.

Luuk kijkt naar de mensen.

‘Ik denk dat ze nog nooit een kruiwagen hebben gezien,’ zegt hij.

‘Dat het kan, rijden met maar één wiel en dat hij niet omvalt.’

‘O, dan denken ze dat het knap is van mij,’ zegt Kaat. Ze laat de kruiwagen los en maakt een buiging voor de mensen.

Ze klappen nog harder.

Kaat rijdt de kruiwagen verder langs de tafeltjes en door de deur naar de keuken.

‘Ha, daar zijn jullie,’ zegt Betje. Ze zet een grote pan vlak voor de kruiwagen. ‘Kiep de pan maar vol,’ zegt ze.

Kaat kiept de kruiwagen. De mosselen vallen ratelend in de pan.

Suus en Betje tillen samen de pan op het fornuis.

‘Tien minuten,’ zegt Betje, ‘dan een keer omscheppen, nog even wachten en ze zijn goed.’

De mosselen zijn gekookt. De gasten in de eetzaal roepen dat ze heerlijk zijn en vragen om meer. En verderop, een uur later, rijdt langzaam weer een trein het kleine station binnen.

Weer lezen mensen in de trein op het karton op het perron over mosselen en dat ze er net zoveel van kunnen eten als ze willen.

‘Kom, uitstappen,’ zegt een vrouw tegen een man die naast haar zit te slapen.

‘Waarom?’

‘We gaan mosselen eten,’ zegt ze.

‘O, dat wist ik niet, ik sliep,’ zegt de man.

En weer gaan mensen de trein uit. In een lange rij lopen ze over de smalle weg naar het hotel aan de haven.

Maar nu lopen ook mensen de andere kant op. Terug naar het

station om de volgende trein te nemen. Naar Parijs. Of naar huis in Rotterdam.

De mensen komen elkaar tegen tussen het station en het Havenhotel.

‘Hebben jullie mosselen gegeten bij de haven?’

‘Ja, en gaan jullie erheen voor mosselen?’

‘Ja, hoe zijn ze?’

‘Wij hebben nog nooit zulke lekkere mosselen gegeten.’

‘En ik nog nooit zoveel,’ zegt een man.

